

Rapport

Datum: 19 mei 2005

Rapportnummer: 2005/150

Klacht

Verzoeker heeft op 8 oktober 2002 aangifte gedaan bij het regionale politiekorps Limburg-Zuid van mishandeling op 7 oktober 2002. Verzoeker heeft de politie die dag op de hoogte gesteld van het signalement en de vermoedelijke verblijfplaats van de dader, het Psycho Medisch Streekcentrum te X.

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Limburg-Zuid geen onderzoek heeft verricht in het Psycho Medisch Streekcentrum, teneinde de dader op te sporen.

Tevens klaagt verzoeker erover dat de politie hem bij twee opsporingsconfrontaties op 24 oktober 2002 en 30 januari 2003 slechts foto's heeft getoond van drugsgebruikers, terwijl hij nimmer heeft aangegeven dat de dader een drugsgebruiker was, en dat de foto's geen mannen met een Indisch uiterlijk betroffen, terwijl verzoeker heeft aangegeven dat de dader van Indische afkomst was.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker fietste op 7 oktober 2002 rond half tien 's avonds naar huis toen hij door een man van zijn fiets werd getrokken. Hij liep hierdoor onder andere letsel aan zijn gezicht op. Dit gebeurde bij de fietsenstalling van het flatgebouw waar hij woonde. Dit gebouw is in gebruik als studentenflat, maar op de begane grond en op de eerste verdieping is een Psycho Medisch Centrum (verder: PMC) gevestigd. Deze etages zijn voor andere bewoners niet toegankelijk.

Verzoeker heeft hiervan op 8 oktober 2002 rond halftien 's ochtends aangifte gedaan bij de politie en een signalement van de dader doorgegeven. Die middag kwam hij de dader weer tegen en heeft hij hiervan melding gemaakt bij dezelfde politieambtenaar en heeft hij een gewijzigd signalement doorgegeven. De politieambtenaar heeft deze informatie niet in het politieregistratiesysteem gemuteerd. Op 6 januari 2003 is er een tweede proces-verbaal met deze informatie opgemaakt. Naar aanleiding van het signalement dat verzoeker van de dader had gegeven, heeft op 24 oktober 2002 een fotoconfrontatie plaatsgevonden. De foto's waren geselecteerd op basis van het eerste signalement dat verzoeker had gegeven. Verzoeker herkende de dader niet op deze foto's. Op 30 januari 2003 heeft een tweede fotoconfrontatie plaatsgevonden. Deze leverde ook geen dader op. Hierna is het proces-verbaal opgelegd.

I. Ten aanzien van het verrichten van onderzoek naar de dader

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Limburg-Zuid geen onderzoek heeft verricht in, of navraag heeft gedaan bij het PMC. Toen verzoeker op 8 oktober 2002 aangifte deed van mishandeling heeft hij tegenover politieambtenaar M. aangegeven dat de dader hem bekend voorkwam. Hij had hem vaker in de buurt van zijn woning zien lopen. Omdat hij een verwaarloosd uiterlijk had, bestond bij verzoeker het vermoeden dat het hier een patiënt van het PMC betrof. Tot dit vermoeden gaf ook het vreemde gedrag van de man aanleiding; hij zei niets op het moment dat hij verzoeker van zijn fiets trok en liep weg. Toen verzoeker opstond nadat hij naar de grond was getrokken, was de man verdwenen. Het enige gebouw in de omgeving was het PMC. Volgens verzoeker bevestigde politieambtenaar M. zijn veronderstelling dat het hier wel eens een patiënt van het PMC kon betreffen.

In de loop van de ochtend heeft verzoeker een gesprek gehad met mevrouw W. van het PMC. Zij zegde verzoeker toe om direct uit te zoeken wie van de patiënten het hier betrof en verzocht verzoeker zo mogelijk een nog duidelijker signalement te komen doorgeven.

Rond halfvier 's middags zag verzoeker de dader de ingang van het PMC binnengaan. Hierop heeft verzoeker wederom met mevrouw W. gesproken die hem nu echter vertelde dat hij dit bij de portier had moeten melden en dat de omschrijving die verzoeker gaf vaag was, zij kon niet nagaan wie het hier betrof. Ze adviseerde verzoeker om bij een volgende ontmoeting met de man de portier te waarschuwen, zodat deze de dader dan zou kunnen identificeren. Enige dagen later, op 10 oktober 2002, heeft het PMC, in de persoon van de heer N., verzoeker toegezegd alle medewerking aan politie en justitie te zullen verlenen, indien de politie tot een onderzoek zou overgaan. Het PMC zou zelf geen onderzoek naar de identiteit van de dader instellen. Wel heeft het PMC verzoeker de geleden materiële schade vergoed. Verzoeker heeft dit gedurende het onderzoek van de Nationale ombudsman (aan de politie) kenbaar gemaakt.

Na zijn bezoek aan mevrouw W. heeft verzoeker die middag nog bij politieambtenaar M. melding gemaakt van de tweede ontmoeting met de dader. Omdat verzoeker de man nu goed had kunnen opnemen, kon hij diens signalement bijstellen. Volgens verzoeker heeft M. op een kladblokje aantekeningen gemaakt van het gesprek. Achteraf is gebleken dat deze informatie toen niet is vastgelegd in het registratiesysteem, aldus verzoeker.

Op 9 oktober 2002 heeft verzoekers vader een brief geschreven aan de heer M. met een aantal opmerkingen over de inhoud van het opgemaakte proces-verbaal van aangifte, met het verzoek deze aan het proces-verbaal toe te voegen. Ook stuurde hij een kopie mee van de brief die hij dezelfde dag aan de directie van het PMC had gestuurd naar aanleiding van de twee gesprekken die verzoeker met mevrouw W. had gevoerd. In deze brief stond ook het aangepaste signalement van de dader opgenomen. Verzoekers vader heeft op 11 oktober 2002 nog een brief aan de heer M. verzonden. In deze brief heeft hij melding gemaakt van het aangepaste signalement en verzocht een afschrift van het aangevulde proces-verbaal toe te zenden. Op deze brieven heeft verzoeker noch zijn vader een reactie

gekregen.

Op 24 oktober 2002 vond een fotoconfrontatie plaats. Verzoeker kon uit de getoonde zestien foto's geen dader aanwijzen. De politie beschouwde het onderzoek hiermee als geëindigd, aldus verzoeker. Slechts na veel inspanningen van verzoekers vader was de bureauchef, de heer De., bereid om M. nader onderzoek te laten verrichten. Hiertoe zou M. contact opnemen met verzoeker. Op 22 december 2002 vond een telefoongesprek tussen verzoeker en M. plaats waarin M. verzoeker voor de keuze stelde om een tweede fotoconfrontatie te houden, of om onderzoek ter plaatse te verrichten. Verzoeker gaf aan de voorkeur te hebben voor de laatste optie. Volgens afspraak kwam verzoeker op 6 januari 2003 op het politiebureau en nam M. een proces-verbaal van verhoor op. Hierin heeft hij het aangescherpte signalement van de dader vermeld. Ook bleek tijdens dat gesprek dat er een tweede fotoconfrontatie ingepland stond voor 30 januari 2003. Dit tot teleurstelling van verzoeker, die had gerekend op een onderzoek in en bij het PMC. Deze fotoconfrontatie leidde evenmin tot het aanwijzen van de dader.

2. In het kader van de interne klachtbehandeling heeft de korpsbeheerder verzoekers klacht niet gegrond geacht. Hij verwees daartoe bij brief van 3 september 2003 naar het advies dat de Commissie voor politiekklachten Limburg Zuid (verder: klachtencommissie) had uitgebracht. De klachtencommissie overwoog dat zij zich kon voorstellen dat bij verzoeker de verwachting leefde dat de verdachte persoon spoedig zou worden aangehouden, gelet op het verstrekte signalement en het aanwijzen van een gebouw waar deze man mogelijk op dat moment verbleef. De klachtencommissie wees er in dat kader op dat het signalement tijdens de fotoconfrontaties en ook daarna niet heeft geleid tot een concrete aanwijzing van een verdachte. Het ontbreken van een concrete verdachte, de aard van het gepleegde feit (eenvoudige mishandeling) en het feit dat de vermoedelijke dader mogelijk (tijdelijk) verbleef in een flatgebouw met een relatief groot aantal wooneenheden is voor de politie kennelijk de reden geweest om aan dit opsporingsonderzoek geen prioriteit te geven. Dat de politie, gelet op het aanzienlijke werkaanbod keuzes moet maken, was naar de mening van de klachtencommissie onvermijdelijk, aldus de klachtencommissie. Zij heeft het optreden van de politie niet als onbehoorlijk aangemerkt.

3. De korpsbeheerder acht de klacht ook in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman niet gegrond, aldus de korpsbeheerder in zijn brieven van 12 maart en 31 augustus 2004. Volgens hem waren er geen concrete aanwijzingen in de richting van een mogelijke verdachte om een onderzoek in het PMC te laten plaatsvinden. Het signalement dat verzoeker had opgegeven was wel duidelijk, maar zeer algemeen.

Daarnaast had verzoeker wel gezien dat de dader de flat was binnengegaan, maar dit was via de gezamenlijke toegangsdeur die zowel patiënten, medewerkers als overige bewoners gebruiken. Verzoeker had niet gezien of de man daarbij een sleutel had gebruikt (alleen bewoners hebben de beschikking over een sleutel), dus misschien was hij wel door

iemand binnengelaten.

De korpsbeheerder merkte ook op dat verzoeker de politie niet op de hoogte had gesteld van het feit dat bij het PMC het sterke vermoeden bestond dat de dader een patiënt van het PMC zou kunnen zijn en dat het PMC (daarom) bereid was medewerking te verlenen aan een onderzoek als politie of justitie daarom zou vragen. Wanneer politieambtenaar M. destijds had geweten dat bij het PMC dit sterke vermoeden leefde, had hij zeker contact opgenomen met de leiding van het PMC. Nu, ruim anderhalf jaar later, heeft het geen zin meer onderzoek in het PMC te gaan verrichten, aldus de korpsbeheerder.

Naast het feit dat er geen concrete aanwijzingen waren dat de dader een patiënt van het PMC was, leende de aard van het feit (eenvoudige mishandeling) alsmede de geldende prioriteitstellingen binnen het politiekorps en het district zich niet voor het aanwenden van bovenmatige capaciteit. Hieronder wordt verstaan meer dan gebruikelijke capaciteit welke normaliter bij een dergelijk feit wordt ingezet. Het is niet gebruikelijk dat er bij eenvoudige mishandeling een onderzoek wordt ingesteld waarbij een groot aantal woningen moet worden bezocht. Bij een onderzoek ter plaatse zouden minimaal twee politieambtenaren zijn ingezet. Afhankelijk van het aantal woningen, de omgeving, de gevaarstelling en het bestaan van vluchtgevaar zou dit aantal uitgebreid kunnen worden. In dit geval bestond het flatgebouw uit 130 woningen die door patiënten, medewerkers en derden worden bewoond. Deze informatie had politieambtenaar M. ingewonnen.

Er is hier voor een fotoconfrontatie gekozen teneinde tot een daderindicatie te komen, hoewel het op zich om een minder zwaarwegend feit handelde. Verder onderzoek naar eenvoudige mishandeling is afhankelijk van een aantal factoren. Het voorhanden zijn van een getuige en een daderindicatie zijn zwaarwegende factoren, bij het ontbreken daarvan wordt er geen nader onderzoek ingesteld. Een fotoconfrontatie wordt uitgevoerd door medewerkers van de regionale infodesk, tot welk takenpakket deze werkzaamheden behoren.

De korpsbeheerder heeft nog opgemerkt dat het nooit zo kan zijn dat aan een aangever de keuze wordt gelaten tussen twee verschillende opsporingsmethoden. Politieambtenaar M. heeft verzoeker deze keuze ook nooit voorgelegd, aldus de korpsbeheerder.

4. In een mutatie die politieambtenaar M. op 8 oktober 2002 om halftien 's ochtends heeft opgemaakt staat geschreven dat de dader mogelijk een patiënt is van het PMC, mede gezien het feit dat aangever (verzoeker; N.o.) deze persoon min of meer herkende van aangezicht.

5. Verzoeker heeft in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder in zijn brieven van 26 april en 11 oktober 2004 het volgende naar voren gebracht. Volgens verzoeker worden slechts de begane grond en de eerste verdieping van het PMC bewoond door patiënten en zijn deze etages niet voor anderen toegankelijk. Verzoeker had de dader in dit gedeelte

van het gebouw naar binnen zien gaan. Het inwinnen van informatie en het doen van onderzoek aldaar is dus zeer eenvoudig en weinig tijdrovend, te meer door de permanente aanwezigheid van personeel van het PMC, aldus verzoeker. Uit het gesprek dat politieambtenaar D. met de heer N. heeft gevoerd (welke informatie de korpsbeheerder in zijn brief van 31 augustus 2004 heeft verschaft) blijkt dat het slechts 20 woningen betreft die door patiënten worden bewoond. De politie heeft met het noemen van 130 woningen bewust een verkeerde voorstelling van zaken gegeven.

De politie verwijt verzoeker nu dat hij haar nooit op de hoogte heeft gesteld van het sterke vermoeden dat bij het PMC leefde dat de dader een patiënt van het PMC zou kunnen zijn. D. heeft aangegeven dat politieambtenaar M. zeker informatie bij het PMC had ingewonnen indien hij dit had geweten.

Verzoeker ontkent dat de leiding van het PMC tegen hem heeft gezegd dat er een "sterk vermoeden" bestond. Wel heeft de heer N. toegezegd mee te zullen werken aan een onderzoek. Deze informatie heeft verzoeker om een aantal redenen niet aan de politie doorgegeven. Ten eerste omdat hij ervan uitgaat dat iedere burger verplicht is aan onderzoek van de politie mee te werken en deze mededeling dus niet relevant is. Ten tweede wezen alle gegevens die verzoeker aan de politie had verstrekt in de richting van het PMC. Ten derde wilde verzoeker de politie niet onder druk zetten en zich niet met het onderzoek bemoeien.

Verder is verzoeker van mening dat politieambtenaar M. aan zijn verantwoordelijkheden probeert te ontsnappen, door zich te verschuilen achter het feit dat hij nimmer door verzoeker op de hoogte is gesteld van het sterke vermoeden dat bij de leiding van het PMC bestond dat het hier om een patiënt zou gaan. Verzoeker heeft politieambtenaar M. op 8 oktober 2002 twee keer mondeling op de hoogte gesteld van een duidelijk signalement van de dader, alsmede van diens vermoedelijke verblijfplaats en van zijn contacten met het PMC. Politieambtenaar M. is ook schriftelijk op de hoogte gesteld door middel van de brieven van 9 en 11 oktober 2002 van verzoekers vader aan de heer M. Bij de brief van 9 oktober 2003 was ook de brief aan het PMC bijgevoegd, waarin het signalement en de uitkomst van de twee gesprekken met mevrouw W. stonden opgenomen. Blijkbaar waren deze aanwijzingen voor de heer M. niet voldoende om onderzoek in of bij het PMC te gaan doen, aldus verzoeker. M. zegt dat hij deze brieven niet heeft gekregen. Beide brieven zijn echter wel als ingekomen poststuk ingeboekt en aan M. ter hand gesteld, blijkens het verslag van de klachtencommissie van 27 augustus 2003.

Beoordeling

6. Eén van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Het staat de politie in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Hierbij dient de politie conform het redelijkheidsvereiste te

handelen. Dit vereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Slechts wanneer de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

In dit verband is van belang dat de mogelijkheden van de politie om haar taken uit te voeren, niet onbeperkt zijn. Elk politiekorps wordt bij de vervulling van zijn taken beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, bezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat deze prioriteitstelling weloverwogen gebeurt. Voor zover mogelijk dient de politie naast de gestelde prioriteiten ook aandacht te schenken aan die gevallen waaraan geen prioriteit kan worden toegekend.

7. Naar aanleiding van de aangifte van verzoeker is de politie overgegaan tot het verrichten van opsporingsonderzoek in de zin van het afnemen van twee fotoconfrontaties. Deze fotoconfrontaties hebben niet tot het aanwijzen van een dader geleid.

Een fotoconfrontatie wordt in het kader van de opsporing uitsluitend toegepast als onbekend is wie bij een (strafbaar) feit betrokken is geweest en er slechts een signalement van de mogelijke dader beschikbaar is. Indien er een andere methode beschikbaar is om tijdig tot identificatie van de verdachte te komen, gaat daar de voorkeur naar uit (zie Achtergrond).

Gelet op de informatie die verzoeker over de persoon van de dader en zijn vermoedelijke verblijfplaats heeft verschaft, had het volgens de Nationale ombudsman meer voor de hand gelegen om informatie in te winnen bij het PMC, gevolgd door onderzoek ter plaatse, dan om tot twee keer toe over te gaan tot het afnemen van een fotoconfrontatie, teneinde te trachten de dader te achterhalen.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een onderzoek bij en in het PMC. Hiermee heeft de politie gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De Nationale ombudsman acht overigens het argument van politieambtenaar M. dat hij tot onderzoek in het PMC zou zijn overgegaan indien hij had geweten van het vermoeden dat bij het PMC bestond dat de dader mogelijk een patiënt van het PMC was, niet overtuigend, aangezien M. in een mutatie van 8 oktober 2002 heeft opgenomen dat het hier vermoedelijk een patiënt van het PMC betrof. Indien bij hem dit vermoeden al bestond, lijkt het de Nationale ombudsman overbodig om eerst de bevestiging van dit vermoeden bij het PMC af te wachten alvorens tot onderzoek over te gaan.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten overvloede merkt de Nationale ombudsman nog het volgende op. De Nationale ombudsman vindt het onzorgvuldig dat de heer M. van het tweede bezoek van verzoeker aan het politiebureau geen mutatie in het politieregistratiesysteem heeft vastgelegd en daarmee dus ook het vernieuwde signalement van de dader niet heeft vastgelegd. Eveneens is het onzorgvuldig dat M. niet heeft gehandeld naar aanleiding van de brieven die aan hem zijn gezonden en die ook binnen het korps aan hem zijn doorgeleid.

II. Ten aanzien van de opsporingsconfrontaties

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tevens over dat de politie hem bij de twee fotoconfrontaties foto's heeft getoond van mannen die niet voldeden aan het door hem afgegeven signalement. Verzoeker had op 8 oktober 2002 om halftien 's ochtends bij het opnemen van de aangifte van mishandeling een signalement gegeven van de dader. Nadat hij deze dader die middag weer had gezien, is hij weer naar het politiebureau gegaan om het gewijzigde signalement door te geven. Politieambtenaar M. heeft hiervan aantekeningen gemaakt op een kladblaadje, maar heeft niets ingevoerd in het registratiesysteem. Op 9 oktober 2002 heeft verzoekers vader de heer M. een brief gestuurd met het verzoek een aantal dingen aan de aangifte toe te voegen. Bij deze brief had hij een kopie van zijn brief aan het PMC gevoegd, waarin een omschrijving van de dader was opgenomen. Ook op 11 oktober 2002 heeft verzoekers vader een brief met het gewijzigde signalement naar M. gestuurd. Deze brieven zijn, volgens de klachtencommissie ingeboekt en doorgeleid naar politieambtenaar M.

Op 24 oktober 2002 is een fotoconfrontatie gehouden op basis van het eerste signalement dat verzoeker had gegeven. Dit terwijl verzoeker het vernieuwde signalement al op 8, 9 en 11 oktober 2002 had doorgegeven. De personen op de foto voldeden dus ook niet aan het profiel van de dader. Ook de fotoconfrontatie die op 30 januari 2003 plaatsvond op basis van het nieuw afgegeven signalement was niet succesvol, omdat de foto's wederom niet aan het opgegeven signalement voldeden. Tijdens beide fotoconfrontaties zijn volgens verzoeker slechts foto's van drugsgebruikers getoond, terwijl verzoeker nimmer had aangegeven dat het hier een drugsgebruiker betrof. Evenmin hadden de getoonde personen een Indisch uiterlijk, terwijl de dader van Indische afkomst was en verzoeker dit aan de politie had doorgegeven.

2. In de interne klachtbehandeling is dit klachtonderdeel niet door de klachtencommissie behandeld. De korpsbeheerder heeft hierover destijds dan ook geen oordeel gegeven.

In het kader van de klachtbehandeling door de Nationale ombudsman heeft de korpsbeheerder verzoekers klacht niet gegrond geacht. De korpsbeheerder gaf ter staving

van zijn standpunt onder meer het volgende aan.

Aan de hand van het eerste opgegeven signalement werd op 24 oktober 2002 een fotoconfrontatie gehouden. Op 6 januari 2003 werd verzoeker aanvullend gehoord waarbij het gewijzigde signalement van de dader werd opgenomen. Naar aanleiding van dit signalement werd op 30 januari 2003 een tweede fotoconfrontatie gehouden. De resultaten van beide fotoconfrontaties waren negatief.

De korpsbeheerder heeft nog verklaard dat politieambtenaar M. zich kon herinneren dat hij kennis had genomen van het gewijzigde signalement, maar niet dat verzoeker hem dit persoonlijk zou hebben verteld. M. heeft verzoeker, naar hij meent, telefonisch verteld dat het gewijzigde signalement toch gebruikt zou kunnen worden als hij dit vlak voordat de eerste fotoconfrontatie zou plaatsvinden zou doorgeven. Pas later was M. gebleken dat het niet mogelijk is om de criteria van een opgegeven signalement op het laatste moment te wijzigen.

Bij de tweede fotoconfrontatie is gebruik gemaakt van het tweede signalement dat verzoeker had opgegeven. De volgende kenmerken zijn daarbij in de fotomap verwerkt: een man van 40 tot 70 jaar met het uiterlijk van een Indiër/Hindoestaan of Indonesiër/Molukker. Alle 35 getoonde foto's voldeden aan deze selectiecriteria.

Beoordeling

3. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur dienen te werken. Dit vereiste brengt onder meer mee dat een bestuursorgaan zorgvuldig moet omgaan met door de burger verstrekte bescheiden en dat deze in zijn administratie moeten kunnen worden teruggevonden.

Verzoeker heeft politieambtenaar M. op 8, 9 en 11 oktober 2002 informatie verschaft over het signalement van de dader. Deze informatie is niet gebruikt bij het afnemen van de eerste fotoconfrontatie op 24 oktober 2002. Alleen de informatie die verzoeker in de ochtend van 8 oktober 2002 aan politieambtenaar M. heeft doorgegeven is gebruikt voor

het samenstellen van de fotomap. Politieambtenaar M. heeft wel aangegeven dat hij op enig moment vóór 24 oktober 2002 op de hoogte is gekomen van het gewijzigde signalement, hij heeft verzoeker immers geadviseerd om dit gewijzigde signalement door te geven voordat de fotoconfrontatie zou plaatsvinden.

Het is niet zorgvuldig dat politieambtenaar M. de door verzoeker in de middag van 8 oktober 2002 en de in de brieven van 9 en 11 oktober 2002 vermelde informatie niet heeft vastgelegd in het politieregistratiesysteem, zodat deze informatie hierin kon worden teruggevonden en kon worden gebruikt voor het opstellen van de fotomap. Door dit na te laten was de fotoconfrontatie van 24 oktober 2002 bij voorbaat zinloos, omdat het

signalement dat verzoeker in eerste instantie had opgegeven te zeer verschilde van zijn tweede omschrijving.

De onderzochte gedraging is op dit punt in zoverre niet behoorlijk.

De tweede fotoconfrontatie is wel gebaseerd op het tweede signalement dat verzoeker van de dader heeft gegeven. Alle foto's voldeden aan de criteria dat het een man tussen de 40 en 70 jaar betrof en dat deze het uiterlijk had van een Indiër/Hindoestaan of Indonesiër/Molukker. Dit blijkt ook uit het verslag dat van de fotoconfrontatie is opgemaakt. De Nationale ombudsman ziet geen reden om aan de inhoud van dit verslag te twifelen. Verzoeker heeft gesteld dat de op de foto's getoonde mannen drugsgebruikers zijn. Dit is uit het verslag niet op te maken. De Nationale ombudsman kan daarover dan ook geen uitsluitsel geven. De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat het tweede signalement dat uiteindelijk op 6 januari 2003 is vastgelegd in een proces-verbaal, heeft gediend als basis voor het samenstellen van de fotomap voor de fotoconfrontatie van 30 januari 2003. De Nationale ombudsman ziet geen onvolkomenheden ten aanzien van het verwerken en toepassen van deze informatie. De Nationale ombudsman kan zich indenken dat het feit dat deze fotoconfrontatie wederom niet heeft geleid tot het aanwijzen van de verdachte, teleurstellend voor verzoeker is, maar dit doet aan zijn oordeel niet af.

De onderzochte gedraging is op dit punt in zoverre behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Zuid, is gegrond ten aanzien van:

- het verrichten van het onderzoek naar de dader, wegens schending van het redelijkheidsevereiste;
- het verrichten van de eerste fotoconfrontatie, wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid; en

niet gegrond ten aanzien van:

- het verrichten van de tweede fotoconfrontatie.

Onderzoek

Op 6 november 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A. te X, ingediend door de heer en mevrouw Av te Dordrecht, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Zuid.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Zuid (de burgemeester van Maastricht), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd een betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Hij maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Maastricht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 3 november 2003, met bijlagen, waaronder:

- het proces-verbaal van aangifte van 8 oktober 2002;
- mutatie van politieambtenaar M. van 8 oktober 2002;
- de brief van verzoekers vader van 9 oktober 2002 aan politieambtenaar M., met als bijlage de brief van verzoekers vader van 9 oktober 2002 aan het PMC;
- de brief van verzoekers vader van 11 oktober 2002 aan politieambtenaar M.;
- klachtbrief van verzoekers vader van 29 oktober 2002 aan de chef van de heer M.;
- brief van 24 december 2002 van politieambtenaar De. waarin wordt gerefereerd aan het gesprek dat op 12 december 2002 had plaatsgevonden tussen hem en verzoekers vader naar aanleiding van de brief van 29 oktober 2002;

- het proces-verbaal van verhoor van 6 januari 2003;
  - brief van verzoekers vader van 9 januari 2003 waarin hij aangeeft niet tevreden te zijn over de afhandeling van zijn klacht;
  - rapportage van politieambtenaar M. van 25 februari 2003;
  - brief van verzoekers vader van 30 mei 2003 aan de klachtencommissie;
  - advies van de klachtencommissie van 27 augustus 2003;
  - standpunt van de korpsbeheerder van 3 september 2003.
2. Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 16 februari 2004.
3. Standpunt van de korpsbeheerder van 12 maart 2004, met bijlagen, waaronder:
- het verslag van de fotoconfrontatie van 24 oktober 2002;
  - het proces-verbaal van de gehouden fotoconfrontatie van 24 oktober 2002;
  - het verslag van de fotoconfrontatie van 30 januari 2003;
  - het proces-verbaal van de gehouden fotoconfrontatie van 30 januari 2003.
4. Reactie van verzoeker van 26 april 2004.
5. Reactie van de korpsbeheerder van 31 augustus 2004, met als bijlage een rapport van politieambtenaar D. van 31 augustus 2004 over zijn gesprekken met de heer N. van het PMC en politieambtenaar M.
6. Nadere reactie van verzoeker van 11 oktober 2004.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Stapel & De Koning, Handboek voor de politie, recherche, Deel 3, hoofdstuk M, § 1 en 2

"Confrontatie

1 INLEIDING

(...)

Confrontatie

Er wordt onderscheid gemaakt tussen 'opsporingsconfrontatie' en 'bewijsconfrontatie'.

Opsporingsconfrontatie

De opsporingsconfrontatie wordt uitsluitend toegepast als onbekend is wie bij een (strafbaar) feit betrokken is geweest en er slechts een signalement van de (mogelijke) dader beschikbaar is. Aan de getuige wordt dan een aantal foto's getoond van mogelijke betrokkenen. Is de identiteit van de betrokkene wel bekend, dan hoeft er geen opsporingsconfrontatie te worden gehouden en ligt een bewijsconfrontatie meer in de rede.

(...)

2 AFWEGINGEN WEL/NIET CONFRONTATIE

Om te kunnen bepalen of al dan niet tot een confrontatie moet worden overgegaan, zal eerst een aantal vragen beantwoord moeten worden. Het gaat hier om vijf kernvragen.

Kernvraag 1:

Is er een andere methode beschikbaar om tijdig tot identificatie van een (mogelijke) verdachte te komen of voldoende bewijs tegen of voor hem te verkrijgen?

Het uitvoeren van een confrontatie levert niet altijd het gewenste resultaat op: garantie dat het confrontatiesubject door de getuige(n) wordt aangewezen of uitgesloten kan nimmer vooraf worden verkregen. De zekerheid van een getuige daaromtrent zegt helemaal niets. En als de getuige iemand heeft herkend, is het de vraag in hoeverre die beslissing betrouwbaar kan worden geacht. Veiligheidshalve is het daarom verstandig om eerst goed te overwegen of er geen andere methoden ingezet kunnen worden ter identificatie van een onbekende (mogelijke) verdachte of ter verkrijging van bewijslast tegen of voor een bekende (mogelijke) verdachte.

(...)."